

Arrest

nr. 128 026 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat VAN OUTHRIE *loco* advocaat R. CORNE en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2010 diende de echtgenoot van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 7 januari 2011 verklaarde de verwerende partij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk. De verzoekende partij werd tevens in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 14 april 2011 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp en nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 mei 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 25 juli 2011 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 mei 2011 ontvankelijk. De verzoekende partij werd opnieuw in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 22 juni 2012 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 mei 2011 ongegrond.

Op 25 augustus 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 september 2012 verklaarde verwerende partij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 12 april 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 23 september 2013 nam de verwerende partij een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 oktober 2013 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, wederom als partner in een duurzame relatie.

Op 4 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“(...) hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: ... 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.’

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de Belgische onderdaan, de heer S. T., een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk.

Terwijl overeenkomstig artikel 40ter, de heer S. T. wel degelijk sedert 13 maart 2012 ingeschreven is bij VDAB als werkzoekende (stuk 2).

Dat hij op regelmatige basis jobaanbiedingen ontvangt via VDAB (stukken 3a-3m).

Dat hij zich inschreef bij meerdere interimkantoren (stukken 4a-4d). In februari 2013 bij Accent Jobs, filiaal Menen en bij Konvert Interim, filiaal Menen. In juli 2013 schreef hij zich in bij Forum Jobs, filiaal Tielt.

Dat derwijze vast te stellen is dat de heer S. T. wel degelijk actief op zoek is naar werk, doch tot de kennisgeving van de bestreden beslissing, door de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gevraagd werd om zijn actieve zoektocht naar werk te bewijzen. Dat hij dit thans bewijst dat hij actief op zoek was naar werk.”

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 7 oktober 2013 een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dit meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Wat betreft de bestaansmiddelen heeft de verzoekende partij de volgende stukken neergelegd: bewijzen van de werkloosheidsuitkeringen van de partner en een aantal loonfiches uit interim arbeid van betrokkene zelf.

Terecht stelt de verwerende partij dat de werkloosheidsuitkeringen van de partner niet in aanmerking kunnen worden genomen nu duidelijk blijkt dat de verzoekende partij niet het minste bewijs heeft aangebracht van een actieve zoektocht naar werk door haar partner.

De stukken die de verzoekende partij thans voor het eerst bijbrengt bij haar verzoekschrift kunnen niet in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing daar deze stukken niet aan de verwerende partij bekend waren bij het nemen van de bestreden beslissing. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Zo de verzoekende partij meent dat deze stukken een ander licht kunnen werpen op de aanvraag dan staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Wat betreft het argument van de verzoekende partij dat haar niet werd gevraagd om bewijzen van een actieve zoektocht naar werk door haar partner neer te leggen, kan zij niet worden gevolgd. Van verzoekende partij die zelf het initiatief nam om een aanvraag in te dienen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, wordt geacht dat zij de wet kent en minstens de bepaling in toepassing waarvan zij een aanvraag heeft ingediend. Zij kan zich niet verschuilen achter het gegeven dat zij de wet niet zou kennen (*“nemo censetur ignorare legem”*).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 40~~ter~~ van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU